

մէն բանը կը տեսնես , և անմահ աչք մը
ձգելով քու գեղեցիկ մտածութեանդ
ամէն ներկայ և ապագայ արգասեաց
վրայ , կը դարձնես զայն դէպ 'ի յաղ-
բիւրն քու ազնուական սրտիդ , և կ'ըսես

զմայլմամբ . “ Տէր , տուրք ձեռաց քոյ
են այսօրիկ ” . իսկ մենք կ'աւելցրնենք ,
թէ “ Եւ գործք արդեանց ՍԱՄՈՒԵ-
ԼԻ ՄՈՒՐԱՏԱՅ ” :

Առ Մասիս :

Քեզ ողջոյն , Սասիք , համբոյր ի սուրբ ճակատդ պաշտելի ,
Ի հայրենեան օծեալ սիրոյ հայոց ծնողդ , հայոց Ոգի .
Սպիտակաիւռ ալեացդ ողջոյն՝ յարփին պատշէկ մեծարելում .
Զէ իմ լեզու այլաշուրթն , ըզքեզ ի քոյդ կարդամ անուն :

Ըջոյն ամենակալ յայտ նըշանակ մեծութեան ,
Գլտանել առանց Սասեաց իցէ հընար ըզհայաստան .
Եւ պաղպաղուն կերպարանացդ յականողիս իմ պարզուած
հըրձուանաց զոյգ վերբերէ ո՛հ թաղծութիւն յիս տըխրամած :

Յաւիտենիս դու այսմ աւանդ հին պարծանաց հալածական ,
Եւ փառաց անցելոյ նըշուլազարդ կանգուն յուրան .
Եւ փարազանց թորդոմայ լոկ դու նըշխար գիւցազն անմեռ ,
Շիջեալ դարուց քեւ , երկնաճեմդ , աճիւնք տապին յուզեալք յերեր :

Ընուն սիրոյ , լայն ճանապարհ օրհնից երբեմն Ընմահին ,
Պահապան հովանիդ վեհից մեր ցան յոսկերս ոսին՝
Սաստէ մոռացութեան գնալ կորընչել յոյժ տարագիր .
Հիմ գերեզման եւեթ իցէ առաքինեաց հայ երկիր :

Հայիմ ի դա , համր ի խօսից աւերակացն հասակք գայուն
Ըղիտիցն ընտանութեամբ ընդելք ի խայթ ցաւոց դժժխեմ .
Ուր իմ գաւառ հայրենի , տուք ինձ ըզպերձն՝ իմըս բաժին .
Ընըգգաստ յաշխարհ ի տար միթէ չըւեաց եղկելին :

Ի ընակ երկնից եւ երկրիս , ո՛վ արտեւան պանծալի ,
Կապել մաղթեա պատուէր սաստիկ կըրկին ջահիցն արփենի
Ընն ածել յոճիր յաւոց՝ մի շատ աչօքն լուսաձոյլ
Կալ ի զընին մեր ամայց . պատանք նոցուն ըմբոն՝ սեաւ թոյր :

Ո՛վ դիտակ ամալածրար , յորդեսէր գութըս պատարուն ,
Ո՛ գիտէ իբր ի ներքին ալ իրանացդ անխօսուն
Գորովական աղիքդ ի գղորդ դառնակըսկիծ գեւանին ,
Հայաստանեայց զի աղունք քեւ չափ յառնեն ի վեր յերկին :

Ո՛չ այն ես դու դարձաք պարարտ , որ ժամանցան շըրթունքն արձակ
Ի Տըրդատայն ի Վրիգորի նախկին ոսկի արեւակ .
Ո՛չ բարձանցդ արահետ՝ յանմահ ոգւոցն ոտից պատուեալ
Կարօտելոցն ի տես մերոյ բաստին՝ եղեւ հիւրընկալ :

Ընդ յորժամ պատգամք քոց յոստանաց սաւառնէին .
Լըբ ի ժամ այգորելի զարթունական ճաճանչ թագին
Նիզակաց ամբոխ բանակք ողջունէին թունդ ի դրնդիւն ,
Ընդ հայեցի ծըննդոցդ ո՛չ զուարճացար յօրհնութիւնս :

Ընդ գողէք ցԼրասխ . ()ն ի վիճ ծոցոյն ուկիական
Օլիւն հանցէ որ վաղ պարոյր զորմովքն առին այրարատեան .
Երբին խոխոջ կարկաշասահ ըզծեր ամաց պատմելով խուն՝
Փախիցեն տաքնապափոյթ , չեւ շաղախեալ յայս եղկութիւն :

Կողկողազին յարտօսր համակ ի քէն հայցեմ , Սասեանց սար ,
Սի գուցէ անցաւորին հընչէ լեզու՝ զքեւ ի դադար .
Ըստ առ սեմովք լերինդ երբեմն էր հայ անուն ազգ հոյակապ ,
Որ ընդ ծանու ճըմէալ բեռամբ հըսկայիդ էջ յանդընդոց փապ :

Նաղկալից՝ արդ թառամեալ աւուրց վըկայդ կաթոգին ,
Երգումն ի քո տըւեալ գըլուխ , զերծ ըզքօղ՝ մեր փառաց երկինն : . . .
Ըներկմիտ յարգանդ սիրոյդ նոր նըկարին երկունք գողտրիկ .
Ո՛ղջ լեր վեհից վեհ , ցանկալիդ ձիւնապըսակ հայ Սասիք :

Հ . Գ . Ճ .

Առականութիւն Սերովբէն :

Ընկուզի ան մեծ ծառին տակ , որ
Փ . . . ի ժողովրդապետական եկեղե-
ցոյն հրապարակը իր շուքովը կը ծած-
կէ , տեսած կ'ըլլաս անշուշտ՝ կիրակի
օրերը , երեկոյեան ժամէն վերջը մէկը
նստած , որ գեղին տղաքը չորս գին ա-
ռած հետերնին կը խօսի , որոնք ուշա-
դրութեամբ և մեծարանքով մտիկ կը
դնեն իրեն . ասիկայ մօտ յիսուն տա-
րուան մարդ մըն է , վարվուռն աչքերով
և ուրախ զուարթ գէմքով . իր զգեստը
որչափ որ անպաճոյճ է , բայց միանգա-
մայն կոկ ու ձերմակեղէնները մաքուր
երև թէ լուացքէն նոր ելած ըլլան :
Ան որ աս ծառը դնէ , կ'ըսէ տղայոց ,

Ես սոքա աղէկ գիտէր որ ինչը պիտի չհարենայ
վայելել աս ծառին ոչ պարտաւն և ոչ ալ շո-
քը . Բայց ինչն իր քաջը և անոնց դասէ-
նէրը հրաժեշտով ըրաւ աս բանս , որ հիմա
մենք իրեն զնորհիւնով այսչափ պարտաւ
և արեւուն պարտաւեանը դէմ պարտաւարա-
ւեան ճը : Ծերերը մեզի համար աշխարե-
ցան , որքեմն մենք ալ մեզի ետեւ եկողներուն
համար աղէկաւեան ճը ընենք :

Վերջը կը սկըսին հարցընել իրեն .
Մեզի պարտաւեան նոր բան ճը չունին . իսկ ին-
քը փոխանակ մէկուն մէկալին վրայ զըա-
բանելու , և կամ տէրութեան , կամ
կանանց և կամ օդերուն վրայ գէշ խօ-
սելու , կը պատասխանէ անոնց . Նոր
բան աս ունիմ , որ երբէկ վաճառանոցը եր-
ւալու տարեն արեւմեանով որ կոշիկներս պար-
տած են որ արտերս էր լըջին , սիւսայ գան-